

Sygn. akt III A Ua 1590/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisława Kubica
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter (spr.) SSA Barbara Staśkiewicz
Protokolant:	Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku R. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek apelacji R. M.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 28 września 2011 r. sygn. akt V U 911/11

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28.IX. 2011 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy oddalił odwołanie wnioskodawcy R. M. od decyzji ZUS z dnia 30.VI. 2011 r. na podstawie, której odmówiono mu prawa do emerytury.

Sąd ustalił, że ur. 4.I. 1951 r., wnioskodawca wykazał 27 lat okresów składkowych i nieskładkowych, na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 14 lat 3 miesiące i 17 dni pracy w szczególnych warunkach. Był zatrudniony w (...) w okresie od 5.IV. 1974 r. do 31.VIII. 1982 r. na stanowiskach: malarz, malarz-robotnik, budowlany i malarz antykorozyjny w grupie robót antykorozyjnych; od 2.IV. 1982 r. do 31.V. 2011 r. pracował w Spółce (...).

Dnia 1.IV. 2011 r. złożył wniosek o emeryturę.

W oparciu o dokonane ustalenia Sąd uznał odwołanie wnioskodawcy za bezzasadne. Powołał się na przepisy art. 32, art. 27 i art. 184 ustawy z dnia 17.XII. 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.II. 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i przytoczył ich treść.

Wnioskodawca w dacie złożenia wniosku o emeryturę miał wymagany staż ubezpieczeniowy – 25 lat – osiągnął wiek 60 nie przystąpił do OFE i nie rozwiązał stosunku pracy. Na dzień 1.I. 1999 r. udowodnił 14 lat 3 miesiące i 17 dni pracy w szczególnych warunkach – wobec wymaganych 15 lat takiej pracy. Utrzymywał, że w spornym okresie pracował w warunkach szczególnych jako malarz antykorozyjny. Wnioskodawca nie wykazał, że na dzień złożenia wniosku rozwiązał stosunek pracy.

Na rozprawie 28.IX. 2011 r. pełnomocnik wnioskodawcy oświadczył, że „z tego co wie, wnioskodawca w chwili obecnej nie pozostaje w stosunku pracy”, ale nie przedłożył żadnych dowodów. Przesłanki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury muszą być spełnione łącznie. Brak jednej z nich uniemożliwia przyznanie wnioskodawcy świadczenia. Wnioskodawca nie wykazał na dzień złożenia wniosku, aby rozwiązał stosunek pracy.

Prawo wnioskodawcy do wcześniejszej emerytury nie mogło powstać z uwagi na trwanie stosunku pracy. Sąd nie badał zatem spełnienia innych przesłanek, w tym wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Apelację od w/w wyroku złożył wnioskodawca zarzucając naruszenie prawa materialnego, procesowego i błęd w ustaleniach faktycznych.

Wniósł o zmianę wyroku i przyznanie emerytury zgodnie ze złożonym wnioskiem z dnia 1.VI. 2011 r. oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje. Podniósł, że od dnia 31.V. 2011 r. nie pozostaje w zatrudnieniu.

Sąd I instancji błędnie wskazał datę wniosku R. M. o emeryturę. Wniosek został złożony nie 1.IV. 2011 r., lecz 1.VI. 2011 r. Na ten wniosek ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 30.VI. 2011 r. W decyzji tej organ rentowy wskazał jedynie, że wnioskodawca nie spełnia przesłanki 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Okoliczności, że wnioskodawca pozostaje w zatrudnieniu w chwili składania wniosku ZUS nie podnosił.

W przeszłości wnioskodawca składał wnioski o emeryturę w innej dacie, przed 1.VI. 2011 r. Umowę o pracę wnioskodawca rozwiązał 31.V. 2011 r. Sąd powinien był rozpoznać sprawę co do istoty, tj. badać okoliczności spełnienia warunku 15 lat pracy „szczególnej”. Wnioskodawca składał dowody z zeznań świadków i dokumentów, których Sąd nie badał.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawcy jest zasadna.

Sąd I instancji nie zapoznał się dokładnie z aktami sprawy przed jej rozstrzygnięciem, dlatego wydał orzeczenie przedwczesne i niezgodne z przepisami prawa.

Wnioskodawca składał trzykrotnie wnioski o przyznanie mu emerytury wcześniejszej w oparciu o art. 184 ustawy z 17.XII. 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Pierwszy wniosek złożył w dniu 16.II. 2011 r. – decyzję wydano 11.III. 2011 r. odmawiając wnioskodawcy prawa do świadczenia z uwagi na brak 15 lat pracy w warunkach szczególnych i nie rozwiązanie stosunku pracy. Drugi wniosek złożył 1.IV. 2011 r. – decyzją z 28.IV. 2011 r. odmówiono wnioskodawcy ponownie świadczenia z tych samych jak wyżej przyczyn. Kolejny wniosek został sporządzony 1.VI. 2011 r. i złożony w ZUS-ie 6.VI. 2011 r. Decyzję na ten wniosek wydano 30.VI. 2011 r. Zatem zaskarżona decyzja została wydana na wniosek z VI. 2011 r., a nie z kwietnia 2011 r., jak to błędnie przyjął Sąd I instancji. Wnioskodawca składając wniosek 6.VI. 2011 r. nie był już pracownikiem, bowiem stosunek pracy rozwiązał z dniem 31.V. 2011 r., co wynika ze świadectwa pracy z dnia 31.V. 2011 r. (...) Spółka z o.o. (k. 37 a.r.).

Organ rentowy w zaskarżonej decyzji też odniósł się do niespełnienia przez wnioskodawcę tylko jednej z przesłanek z art. 184 ustawy, tj. braku 15 lat pracy w szczególnych warunkach, nie podnosił, aby wnioskodawca pozostawał nadal w zatrudnieniu, co byłoby przeszkodą do uzyskania dochodzonej emerytury.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd zapozna się dokładnie z aktami sprawy, zbada wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania wnioskodawcy emerytury wcześniejszej w oparciu o art. 184 ustawy, w tym w szczególności przeprowadzi postępowanie dowodowe odnośnie spornego okresu pracy wnioskodawcy na stanowisku „malarza antykorozyjnego” wykonywanej w (...) w okresie od 5.IV. 1974 r. do 31.III. 1982 r. W tym celu przesłucha zawnioskowanych świadków i wnioskodawcę, zażąda akta osobowe wnioskodawcy, świadectwa pracy, angaże itp., które oceni mają na uwadze treść art. 233 kpc.

Ustali wszystkie okresy pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych uznane przez organ rentowy, wskazując miejsca i daty tego zatrudnienia, a także wskaże ogólny staż pracy wnioskodawcy z podaniem wszystkich jego stanowisk pracy w poszczególnych zakładach pracy i latach jej wykonywania.

Dopuszcza też Sąd inne jeszcze dowody wskazane przez strony lub z urzędu, które przyczynią się do należytego wyjaśnienia niniejszej sprawy.

Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, konieczne jest więc uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Mając to na uwadze orzeczono, jak w sentencji, na mocy art. 386 § 4 kpc.